

I

De schurk gaat haar dood tegemoet

Ons land is er een van gruwelijke wonderen. De doden leven, en leugens worden waarheid. Wees gewaarschuwd. Alles is hier mogelijk.

Een tijd van ijzer, ANONIEM

De Keizer trapte de deur van de troonzaal open en liep naar binnen. In zijn ene hand hield hij zijn zwaard. In de andere het hoofd van zijn vijand. Zijn vingers zaten vervlochten in het warrige, met bloed doordrenkte haar. Achteloos zwaaide hij ermee heen en weer.

Het bloed trok een scharlaken spoor over de goudgehamerde tegels van de vloer. Bij elke stap lieten zijn laarzen karmozijnrode voetafdrukken achter. Zelfs de ijsblauwe voering van zijn zwarte mantel droop van het rood. Niets aan hem was schoon gebleven.

Hij droeg het Masker van de Gekroonde Dode, maar zonder het juweel dat zijn voorhoofd had moeten sieren. Zijn borstplaat was van brons en versierd met vallende sterren. De roodglanzende vingers van zijn metalen handschoenen liepen taps toe tot blinkende klauwen.

Traag nam hij het masker af. Razernij en verdriet hadden nieuwe lijnen in zijn gezicht gekerfd. Zijn tijd in de Zonloze Diepte had hem bleek gemaakt als het winterlicht. Zijn aanzien was zo koud geworden dat het brandde. Hij zag eruit als een standbeeld. De spat bloed op zijn wang leek op een rode bloem

op kil steen. Ze herkende hem nauwelijks.

Hij was de Eens en Eeuwige Keizer, de Verdorvene en de Goddelijke, de Verloren en Hervonden Prins, Heerser van het Rusteloze Ravijn, Leider van Levenden en Doden. Niemand kon zijn zegetocht stoppen.

Ze kon het niet aan om hem te zien glimlachen, terwijl de doden achter hem aan de troonzaal binnen strompelden. In plaats daarvan werd haar blik naar de hongerige glans van zijn lemmet getrokken. Ze wenste dat het gebroken was gebleven.

Het gevest van het Zwaard van Eyam, opnieuw gesmeed door de Keizer zelf, had de vorm van een opgerolde slang. Op het lemmet glinsterde een inscriptie alsof die op water geschreven was. Onder het druipende bloed was nog maar één woord zichtbaar: *verlangen*.

Het meisje met de zilveren handen beefde. Ze was helemaal alleen in het hart van het paleis. De Keizer naderde de troon en zei...

‘Je lúístert niet eens naar me!’

‘Bizar ding voor de Keizer om te zeggen,’ merkte Rae op.

Haar kleine zusje Alice zat aan de voet van Rae’s ziekenhuisbed. Ze hield de witgeschilderde stalen steun vast alsof het een reddingsvlot was. De hele middag had Alice dramatisch voorgelezen uit hun favoriete boekenreeks, maar Rae had het volgens haar niet serieus genoeg genomen.

Het leven was te kort om dingen serieus te nemen, als je het Rae vroeg. Als Alice boos was, leek haar mond op een rozenknop. Rozen hoorden helemaal niet boos te zijn.

Toen Rae vier was, beloofde haar moeder haar een beeldschoon zusje.

In de lente werd Alice geboren. De appelbloesem in de tuin bloeide sneeuwwit en roze voor Rae’s raam, terwijl haar ouders baby Alice over de drempel droegen. Gewikkeld in roze wol en wit kant leek ze op de bloesem. Rae was nieuwsgierig, en trots vouwden haar ouders de deken terug om haar het gezichtje van haar pasgeboren zus te laten zien.

Ze was niet mooi. Ze zag eruit als een boze walnoot.

‘Hé, lelijkerd,’ riep Rae vaak tegen Alice toen ze klein waren. ‘Niet huilen. Je ziet er niet uit, maar als iemand je pest, moet je naar mij komen, oké?’

Maar het leven maakt vaak ironische sprongen. Het moet bijna wel een gevoel voor humor hebben. Terwijl Alice groeide, klikten de botten in haar gezicht perfect in elkaar. Alles aan haar paste in een wondermooie harmonie. Beter dan bij ieder ander. Ze was beeldschon. Mensen zeiden dat Rae ook ‘best aardig’ was om te zien.

Nu was Rae helemaal niet mooi meer. Maar zelfs toen al wist Rae dat ‘best aardig’ om te zien niet hetzelfde was als mooi

Mooi zijn was als een grote paraplu. Nuttig, maar soms onhandig. Drie jaar geleden waren de zussen samen naar een conventie gegaan voor fans van Alice’ favoriete boeken.

Een tijd van ijzer was een reeks over verloren goden en oude zonden, over passie en verschrikkingen, over hoop en over dood. Iedereen zei weliswaar dat het hun niet om de romantiek te doen was, maar er werd onophoudelijk gediscussieerd over de driehoeksverhouding in het hart van het verhaal. De boeken hadden alles: veldslagen en intrige, wanhoop en plezier, een held die van nederige afkomst opklom naar ultieme macht en een schoonheid zonder gelijke. Iedereen wilde haar bezitten, maar alleen hij kon haar krijgen. De heldin overwon haar rivalen door zuiver van hart te blijven en werd uiteindelijk tot koningin van het land gekroond. De held klauwde zich uit de diepste diepten omhoog en werd Keizer van alles. De heldin werd beloond omdat ze mooi en deugdzaam was, de held omdat hij een hufter was. Een knappe hufter.

Alice ging verkleed als de schurk van het eerste boek: de Dodelijke Schoonheid. Rae begreep niet waarom ze zich wilde verkleeden als de boze stiefzus van de heldin.

‘Ik weet echt wel het verschil tussen een kostuum en de waarheid.’

Alice had met haar donker geverfde lokken tegen Rae’s schouder aan geleund en er verzachtend aan toegevoegd: ‘Ze lijkt op

jou, wist je dat? En als ik op jou lijk, kan ik ook doen alsof ik dapper ben.'

Rae had de boeken toen nog niet gelezen, maar ze had een cheerleaderuniform aangetrokken zodat ze allebei in kostuum waren. Al gauw vormde zich een rij mensen die haar vroegen om een foto van hen met Alice. Aan het eind van de rij stond een griezel vervelend te staren, maar een andere man, met de dubbele bijl van de Eerste Hertog in zijn hand, vertelde grappen en maakte Alice aan het lachen. Het was fijn om haar verlegen zus zo te zien stralen.

Toen Rae de telefoon van de griezel omhooghield, dwaalde zijn hand af naar de billen van Alice. Ze was pas dertien.

'Hé! Handen thuis!' snauwde Rae.

'Ooo, sorry, vrouwe,' zei de jongen slijmerig. 'Mijn hand gleed uit.'

'Het is oké.' Alice glimlachte. Ze bekommerde zich om zijn gevoelens, ook al had hij zich nul zorgen gemaakt om die van haar. 'Nu tegelijk, zeg... cheese!'

Alice was de aardige zus. Rae zag de grijns van de griezel en keek naar de telefoon in haar hand

'Zeg... bekijk het maar, creep.'

Ze zwaaide met haar paardenstaart en gooide de telefoon in een prullenbak vol half opgegeten hotdogs. Aardig zijn was goed en wel, maar met gemeen zijn kreeg je ten minste dingen voor elkaar.

De jongen krijste en verkoos toen toch zijn elektronica boven de minderjarige billen.

Rae knipoogde. 'Ooo, sorry, heer. Mijn hand gleed uit.'

'En als wat ben jij verkleed, een bitchy cheerleader?'

Rae sloeg een arm om de schouders van haar zus. 'Hóófd der bitchy cheerleaders.'

De jongen grijnsde minachtend. 'Je hebt vast de boeken niet eens gelezen.'

Helaas had hij gelijk. Maar helaas voor hem kon Rae goed liegen en was haar zus geobsedeerd. Bliksemsnel slingerde Rae een oneliner van de Keizer naar zijn hoofd.

'Smeek me om genade, daar geniet ik altijd zo van.'

Ze had geen zin om verder ondervraagd te worden en liep weg. Meestal herinnerde ze zich elk verhaal dat Alice haar vertelde, maar Rae maakte zich toen al zorgen over hoeveel ze vergat. Lessen, gesprekken, zelfs hele verhalen.

Het was de laatste keer geweest dat Rae haar zusje kon beschermen. De week erna ging ze bij de dokter langs vanwege een aanhoudende hoest, gewichtsverlies en haar geheugenproblemen. Er volgde een reeks onderzoeken, een biopsie, een diagnose en uiteindelijk een serie behandelingen die drie jaar duurde. Een deel van Rae was in dat laatste moment achtergebleven, toen ze jong en gemeen kon zijn en ze nog geloofde dat haar verhaal goed zou aflopen. Een stukje dat eeuwig zeventien zou blijven. De rest van haar had alle stappen tussen kind en oude vrouw overgeslagen, en voelde zich zoveel ouder dan twintig.

Rae had de hoop op een mirakel al lang opgegeven, maar Alice ontpopte zich als een echte heldin. Ze was zestien, mooi zonder het te beseffen en gaf meer om haar favoriete boekenserie dan om wat dan ook.

Zittend op Rae's ziekenhuisbed, duwde Alice haar bril hoger op haar neus. Ze fronste. 'Je zei dat je het meeste nog wel wist, maar je bent de belangrijkste momenten helemaal vergeten!'

'Ik ken alle liedjes uit de musical.'

Haar zus lachte schamper. Alice was een purist. Rae daarentegen geloofde dat je blij moest zijn als je favoriete verhaal op een tiental verschillende manieren werd verteld. Dan kon je jouw favoriete versie kiezen. In de musical vond ze eigenlijk geen van de acteurs echt sexy genoeg. In het echt kon niemand zo woest aantrekkelijk zijn als in je verbeelding. Personages in een boek waren fout en verleidelijk, maar op een veilige manier. Je wist niet eens hoe ze eruitzagen, maar je wist wel dat je ze leuk vond.

'Hoe heet de Dodelijke Schoonheid dan echt?'

Rae aarzelde en beschuldigend riep Alice: 'Het is alsof je dit boek niet eens hebt gelezen!'

Dat was Rae's stiekeme geheim.

Dit was haar favoriete reeks en toch had ze het eerste boek niet eens opengeslagen.

Vroeger vertelden Rae en haar zus elkaar 's nachts verhalen of ze lazen samen een boek waar ze allebei lang naar hadden uitgekeken. Alice beschreef wat er gebeurde in de boeken en Rae legde uit hoe het eigenlijk had moeten gaan. Destijds had Rae Alice niet geloofd toen ze zei dat *Een tijd van ijzer* haar leven had veranderd. Alice was een literaire romanticus, die verliefd werd op het potentieel van elk verhaal dat ze tegenkwam. Rae was altijd al de cynische van de twee geweest.

Een boek lezen was als iemand voor het eerst ontmoeten. Je weet van tevoren nooit of je genoeg van ze zult houden, of ze juist genoeg zult haten, om elk detail van ze te willen weten. Of dat je met ze op de oppervlakte blijft dobberen en nooit hun diepten ontdekt.

Toen Rae haar diagnose kreeg, kon ze Alice' obsessie met *Een tijd van ijzer* niet meer ontlopen. Tijdens haar eerste chemobehandeling sloeg Alice het eerste boek open en begon het verhaal voor te lezen: een standaard fantasyavontuur. Zo'n verhaal over een jonkvrouw in nood die een man aan een kroon helpt. Rae had het sterke vermoeden dat ze wist waar het heen ging en concentreerde zich vooral op de leuke stukken. Die met veel bloed en gruwel. De rest kreeg ze minder mee. Wie gaf er nou om het redden van een jonkvrouw? Rae was dan ook stomverbaasd toen aan het einde de Keizer opstond om zijn troon op te eisen.

'Ho! Wie is deze vent?' had Rae gevraagd. 'Hem mag ik wel.'
Vol ongeloof staarde Alice haar aan. 'Hij is de held.'

Rae verslond de volgende twee boeken. Het vervolg van het verhaal was gestoord. Na de moord op zijn koningin trok de Keizer een spoor van vernieling door de wereld. Daarna werd hij de baas over een grauw landschap van beenderen. De boeken waren grimmig en duister. Het had net zo goed *Jesusallemachtig, ongeveer iedereen legt het loodje* kunnen heten.

Onder de onheilspellende hemel van Eyam wemelde het van de monsters. Sommige in menselijke gedaante. Rae hield van monsters en monsterlijke daden. Ze had een hekel aan verhalen die een dubbelrol speelden als sombere, morele handleiding. Zonder tragedie was alle hoop hol. In de vreemde, fascinerende

wereld van *Een tijd van ijzer*, waar die heerlijke ellendeling de held was, betekende pijn tenminste iets.

Naarmate ze verder kwam, werd het moeilijker om het lezen vol te houden. Steeds vaker voelde Rae zich misselijk, deinend op een zee van woorden. Uiteindelijk werd zelfs audioboeken luisteren haar te veel. Maar toen ze de vervolgdelen uit had, wilde ze wel weten wat er nu eigenlijk precies in het eerste boek was gebeurd en daarom loog ze tegen Alice. Ze vroeg of ze het nog eens hardop wilde voorlezen als ‘herhaling’. Als één stem Rae’s aandacht kon vasthouden, dan was het wel die van haar geliefde zus.

Alleen waren ze nu bij het einde gekomen en eerlijk gezegd had Rae weer veel van het verhaal gemist. Erger nog: ze vreesde dat haar zus, de superfan, het doorhad.

Tijd voor bluffpoker. ‘Wat is dit? Een toets of zo?’ zei Rae.

‘Je onthoudt hun naam niet eens!’

‘Omdat ze allemaal een naam hebben én een bijnaam. Beetje hebberig, als je het mij vraagt. Namen als Gouden Cobra, Dodelijke Schoonheid, IJzeren Meid, Laatste Hoop...’

Alice slaakte een gillette en even dacht Rae dat ze een muis had gezien.

‘De Laatste Hoop is het allerbeste personage ooit!’

Rae hief haar handen op in overgave. ‘Prima. Jij je zin.’

De Laatste Hoop was deel van de centrale liefdesdriehoek, de goodguy. Als je het Alice vroeg: de droomprins. Maar wel een droomprins die zijn tijd verdeed met smachten op afstand. Terwijl de heldin voor de Keizer koos, zat de Laatste Hoop hopeloos met zichzelf in de knoop. Hij weigerde zelfs om zijn geweldige bovennatuurlijke krachten te gebruiken.

Sowieso verveelde die hele parade van liefdeskandidaten Rae mateloos. Iedereen kon je de liefde verklaren. Maar als puntje bij paaltje kwam, waren de meesten nergens te bekennen.

Alice snoof. ‘De Laatste Hoop verdiende Lia. De Keizer is een psychopaat.’

Het idee dat je iemand kon verdienen was onzinnig. Een vrouw win je niet door punten te scoren. Dat gebeurt alleen in videospelletjes.

Rae besloot er niet op in te gaan en verdedigde haar uitverkorene.

‘Heb je er al aan gedacht dat de Keizer waanzinnig goede jukbeenderen heeft? Pech voor alle goedzakken. De slechterik is gewoon sexy.’

Rae vond het prima als personages een tragische achtergrond hadden, zolang ze er maar niet de hele tijd over zeurden. De Keizer was Rae’s favoriet omdat hij nooit over zijn duistere geschiedenis zat te mokken. Met zijn demonische krachten en zijn enorme zwaard maakte hij liever gehakt van zijn vijanden, om het verleden daarna smeulend achter zich te laten.

Alice trok een vies gezicht. ‘Dat met die ijzeren schoenen was naar! Als die griezels de ware liefde is, wat leert dat meisjes dan?’

Wat was dat met die ijzeren schoenen ook alweer? Vast niet belangrijk.

‘Verhalen horen spannend te zijn. En bespaar me je gepreek, ik weet ook hoe verhaalanalyse werkt.’

Rae was de beste in haar klas geweest en zou een studiebeurs krijgen. Maar nu was het geld dat hun ouders voor hun studie opzij hadden gezet op. Rae was twintig en zou nooit naar de universiteit gaan.

Maar daar hadden ze het niet over.

‘Als de Keizer echt was, zou hij een afschuwelijk monster zijn.’

‘Nou, wat een geluk dat hij niet echt is,’ snauwde Rae terug. ‘Boeken zorgen er echt niet voor dat vrouwen op klootzakken vallen. En wie dat wel denkt, onderschat ons. We geloven toch ook niet dat actiefilms jongens in straatracende huurmoordenaars veranderen? Ik hoef die vent niet te fixen, ik wil gewoon genieten van de bloederige scènes.’

Ze had geen zin in nog een discussie over de problematische aard van de Keizer. Natuurlijk was de Keizer problematisch. Als je de helft van de mensen op je pad in mootjes hakte, had je een probleem. Maar daar gaan verhalen over: problemen. Dat is waarom *Star Wars* bestaat en niet *Star Peace*.

Na de moord op Lia zette de Keizer haar lichaam op de troon. Haar vijanden dwong hij haar dode voeten te kussen. Daarna

rukte hij hun harten uit. ‘Nu weet je hoe het voelt,’ siste hij. Het laatste wat ze zagen was de grimas op zijn gezicht. Schurken beleefden epische hoogtepunten, epische dieptepunten en epische liefdes. De Keizer had lief als een apocalyps.

In het echte leven lieten mensen je in de steek. Daarom verlangde iedereen naar grootse liefde zoals in verhalen, liefde die echter aanvoelde dan echte liefde.

Alice zuchtte zo hartstochtelijk dat ze een boerderij had kunnen wegblazen naar een magisch land.

‘Het gaat over verontrustende patronen in de media, niet over een specifiek verhaal. En trouwens, je bent basic. Iedereen vindt de Keizer het leukst.’

Dat was belachelijk. Veel lezers vielen voor de gekwelde geest van de Laatste Hoop, andere hielden van de decadente capriolen van de Gouden Cobra of het snijdende sarcasme van de IJzeren Meid. Bijna niemand was team-Lia. Wie kon er net zo kuis en grootmoedig zijn als de perfecte vrouw? En wie wilde dat überhaupt?

Het minst populair was de boze stiefzus. Omdat er maar één ding erger is dan een zedige vrouw en dat is een vrouw die helemaal nog nooit van zeden heeft gehoord.

‘En helemaal niemand juicht voor de Dodelijke Schoonheid,’ merkte Rae op. ‘Waarom zou ik haar naam onthouden? Ze is een mislukte bedrieger en ze redt het toch niet verder dan boek één.’

‘Ze heet Vrouwe Rahela Domitia.’

‘Wauw.’ Rae grijnsde. ‘Ze had net zo goed Kinky McFeeks kunnen heten. Geen wonder dat de Keizer d’r wel zag zitten.’

‘Niet de Keizer,’ corrigeerde Alice.

Juist, de koning werd pas later in het verhaal Keizer. Rae knikte.

Alice ging verder: ‘Rahela was de lieveling van de koning, tot haar stiefzus aan het hof kwam en hij als een blok voor Lia viel. Rahela werd gek van jaloezie. Ze probeerde samen te spannen met haar dienstmeid om Lia geëxecuteerd te krijgen. Rinkelt er nu een belletje?’

‘Een heleboel. Het lijkt wel een kathedraal vol klokken.’

Ze herinnerde zich weer dat Alice het had voorgelezen. Rae hield wel van een dramatische sterfscène.

Het hoofdstuk begon met Vrouwe Rahela in haar kenmerkende sneeuw witte jurk met bloedrode randen, die zich realiseerde dat ze in haar kamer gevangen was gezet. De dag erna liet de koning háár executeren, in het zicht van het hele hof. Iedereen genoot van de scène: die trut van een zus die eindelijk haar verdiende loon kreeg.

Rahela's kamermeid werd genade geschonken. Door Lia, die rotsvast geloofde in het goede in mensen, zelfs als ze grijnzend het hoofd van een kitten trokken. De ontroostbare dienstmeid zou later niemand minder worden dan de IJzeren Meid, een meedogenloze bijmoordenaar.

Goede schurken kregen altijd een tweede kans, maar in plaats van hun leven te beteren, stortten ze zich regelrecht terug in de duistere diepten. Stiekem bleef je denken: misschien veranderen ze nog! Het is echt nog niet te laat! Zodat je later des te harder hilde om hun sterfscène.

Alice bood aan om nog een stukje verder te lezen. 'Dan zijn we bij als het volgende boek uitkomt.'

Het volgende boek zou het slot zijn. Iedereen keek uit naar het potentieel hartverscheurende einde. Rae zag ertegen op.

Hoop zonder tragedie was weliswaar hol, maar tragedie zonder hoop was dat evengoed. Rae had haar zus de hele tijd verteld dat dit verhaal beide ingrediënten had. De duisternis zou niet eeuwig duren. Niet iedereen werd alleen maar slechter tot de dood erop volgde. Ze koesterde de hoop dat de Keizer ondanks alles zijn koningin nog uit de dood kon laten herrijzen, na zelf ook uit de afgrond te zijn teruggekeerd, maar haar hoop begon te vervagen. Je hoorde in fictie aan de harde werkelijkheid te kunnen ontsnappen, maar ze vermoedde dat niemand levend uit dit verhaal zou komen.

'Ik kan het einde nog niet aan.' Rae veinsde een dramatische flauwte. 'Laat me maar even bij de Keizer in de troonzaal.'

Alice keerde zich van Rae af. 's Nachts veranderden de ziekenhuisramen in duistere spiegels. In de reflectie van het glas

herkende Rae de glinstering in Alice' ogen. Ze schrok. Het was het helemaal niet waard om over zoiets als dit te huilen. Het was fictie. Het was niet echt.

De stem van Alice klonk laag. 'Ik vind het stom als je grappen maakt over iets wat belangrijk voor me is.'

Rae wilde dat ze kon veranderen in de persoon die ze vroeger was geweest voor haar zus. Dat ze slim en sterk kon zijn, vol sympathie. Vroeger liep ze ervan over. Nu was ze leeg.

Haar schuldgevoel gaf haar stem een scherp randje. 'Ik heb andere dingen om me zorgen over te maken!'

'Natuurlijk, Rae. Zelfs als je alles verkeerd doet, blijf je geloven dat je gelijk hebt.'

'Het is maar een verhaal.'

'Ja,' snauwde Alice. 'Het is een verhaal. Maar wel een verhaal dat voor duizenden mensen iets betekent. Mij geeft het het gevoel dat ik eindelijk word begrepen, terwijl niemand in mijn leven dat doet. Je weet wel, gewóón een verhaal.'

Rae vernauwde haar ogen tot spleetjes. 'Is het nooit bij je opgekomen waarom ik het einde niet wil weten van een reeks boeken waarin iedereen doodgaat?'

Alice schoot overeind, als een raket die ieder moment kon ontploffen. 'En het dringt niet tot jóú door waarom mijn favoriete scène die van de Bloem van Leven en Dood is, die opnieuw bloeit.'

Rae was sprakeloos. Ze had geen idee wat er in die scène gebeurde.

In dit ziekenhuis hadden de witte deuren metalen lussen. Als je je onzeker op je benen voelde, kon je je vasthouden aan de lussen en de deur rustig opendoen. Nu sloeg diezelfde deur zo hard achter Alice dicht dat het glas water op Rae's nachtkastje ervan rinkelde.

Het was geen verrassing dat haar zus wegging. Alle andere mensen had Rae ook al weggejaagd.

Ze draaide haar hoofd op het kussen en staarde uit het raam. Haar lippen hield ze strak op elkaar gedrukt. Na een tijdje hees ze zich uit bed als een oude vrouw die uit bad komt. Op magere

benen, dun als tandenstokers, wankelde ze naar de deur. Ze bewoog langzaam, bang om haar evenwicht te verliezen en op de vloer in elkaar te zakken. Soms had Rae het gevoel dat het niet haar benen waren die haar verraadden, maar de wereld die haar niet langer wilde en die haar over de rand van de afgrond probeerde te duwen.

Toen Rae de deur opendeed, stond Alice in de gang. Ze wierp zich in Rae's armen.

'Hé, lelijkerd,' fluisterde Rae. 'Het spijt me.'

'Nee, het spijt mij,' zei Alice snikkend. 'Je hebt gelijk. Het is maar een stom verhaal.'

'Het is ons lievelingsverhaal.'

Rae was de meest georganiseerde van de twee. Ze had hun schema voor de conventie in kleuren ingedeeld om zo het meeste uit hun weekend te halen. Ze had Alice geholpen met het maken van haar kostuum. *Een tijd van ijzer* was iets wat ze samen deelden.

Het was misschien maar een verhaal, maar het bracht hen samen en dat was het belangrijkste.

Alice drukte haar gezicht tegen Rae's schouder. Rae voelde de warmte van Alice' wangen en de tranen die onder haar bril vandaan rolden en natte plekken achterlieten op Rae's ziekenhuisjurk.

'Weet je nog hoe je me vroeger verhalen vertelde?' fluisterde Alice.

Vroeger. Rae deed vroeger een heleboel.

Nu volstond het om haar zus te omhelzen. Het was vreemd om magerder te zijn dan Alice. Rae was aan het wegwijnen tot er niets van haar over zou blijven. Alice was echter geworden dan Rae ooit nog zou zijn.

Ze drukte een kus op het doorwoelde haar van haar zus. 'Ik vertel je morgen een verhaal.'

'Echt?'

'Geloof me. Het wordt het allermooiste verhaal dat je ooit hebt gehoord.' Ze gaf haar zus een speelse por.

Alice aarzelde. 'Mam komt langs als het haar lukt om de verkoop te sluiten.'